

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 28/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Dudášom, Kuklovská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 224/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 224/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že na okresnom súde podal návrh na určenie neplatnosti úverovej zmluvy a zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva 5. augusta 2014. Podľa sťažovateľa okresný súd vo veci nekoná, hoci v danom prípade nie je možné hovoriť o skutkovo zložitej veci. Navyše sťažovateľ poukazuje na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza, ktorý rozsudkom č. k. 18 C 56/2014-168 zo 4. septembra 2015 vyhlásil predmetnú úverovú zmluvu za neplatnú. V danom prípade predmetné rozhodnutie nevytvára prekážku rozsúdenej veci.

3. Okresnému súdu adresoval sťažovateľ sťažnosť pre prietahy v napadnutom konaní, ktorú predseda príslušného súdu vybavil ako nedôvodnú, keďže v predmetnom konaní nezistil zbytočné prietahy. Navyše k nariadeniu pojednávania bráni návrh žalovaného v 1. rade, ktorý navrhol konanie prerušiť. Uznesením č. k. 7 C 224/2014-54 z 3. novembra 2014 okresný súd zamietol návrh na prerušenie konania, proti ktorému sa žalovaný v 1. rade odvolal a Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. júna 2015 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne. Sťažovateľ poukazuje na neprimerane dlhú dobu, počas ktorej nebol spis predložený odvolaciemu súdu, pričom odvolanie bolo okresnému súdu doručené 1. decembra 2014 a spis bol postúpený odvolaciemu súdu až 3. marca 2015. Nesústredenú prácu zákonného sudcu vidí sťažovateľ aj v tom, že bolo vydané opravné uznesenie. Pojednávanie z 21. septembra 2015 okresný súd odročil až na 24. február 2016, keďže bolo potrebné zistiť, v akom štádiu sa nachádza konanie na Okresnom súde Prievidza, hoci okresný súd v uznesení č. k. 7 C 224/2014-54 z 3. novembra 2014 uviedol, že nie je potrebné čakať do skončenia konania prebiehajúceho na Okresnom súde Prievidza.

4. Od posledného úkonu zo 7. októbra 2015 neurobil okresný súd podľa sťažovateľa žiaden úkon. Okresný súd naposledy zisťoval, v akom stave sa nachádza konanie na Okresnom súde Prievidza. Sťažovateľ je presvedčený, že takýmto postupom okresného súdu, ktorý je nečinný a nevykonáva relevantné úkony, dochádza k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. značkou 7C/224/2014 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava III sa prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,-eur (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia - nález na účet sťažovateľa vedený v Slovenskej sporiteľni a.s., [REDAKOVANÉ]

4. JUDr. Dušanovi Dudášovi, advokátovi, sa priznávajú trovy konania - trovy právneho zastúpenia vo výške 273,-eur, ktoré je súd povinný zaplatiť na účet advokáta vedený vo VÚB, a.s., číslo účtu : [REDAKOVANÉ]

II.

6. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

9. Sťažovateľ sa prostredníctvom podanej ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu z dôvodu, že okresný súd je nečinný a jeho postup je neefektívny, keďže od podania návrhu dosiaľ nevykonal relevantné úkony smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu.

10. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti vychádza aj z toho názoru, že „Dĺžku trvania súdneho konania, ktorá je dôsledkom úkonov jeho účastníkov alebo ich nečinnosti, nemožno považovať za dôvod na vyslovenie zbytočných prietáhov v súdnom konaní.“ (II. ÚS 41/00, II. ÚS 152/06).

11. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto

článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

12. Ústavný súd, vychádzajúc zo sťažnosti, jej príloh a svojich zistení, konštatuje, že priebeh napadnutého konania toho času nenasvedčuje, že v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Na základe skutočností uvedených sťažovateľom (pozri bod 2, 3 a 4) nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať namietaný postup okresného súdu za taký, ktorý by bolo možné hoci aj vzhľadom na celkovú dĺžku tohto konania kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“, a to preto, že jeho sťažnosť jednak bola podaná v čase, keď okresný súd rozhodoval o návrhu žalovaného na prerušenie konania v zmysle § 164 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom a účinnom znení, o ktorom toho času ešte nebolo rozhodnuté okresným súdom. Argumenty sťažovateľa navyše vôbec nepresvedčili ústavný súd o opísanom období neodôvodnenej nečinnosti počas úkonov súdu prvého stupňa pred predložením odvolania odvolaciemu súdu. Dňa 10. októbra 2014 v písomnom vyjadrení k žalobnému návrhu žalovaný navrhol prerušenie konania, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením z 3. novembra 2014 (č. k. 7 C 224/2014-54). Proti uzneseniu podal žalovaný 1. decembra 2014 odvolanie, ktoré muselo byť doručované účastníkom konania v súlade predpísaným zákonným postupom. Po doručení prípadných vyjadrení bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave, ktorý o odvolaní rozhodol 30. júna 2015 a spis bol vrátený okresnému súdu 2. júla 2015. V sledovanom období konal okresný súd plynulo bez zbytočných prietáhov, pričom sa javí, že opakované podania účastníkov konania, o ktorých súd musí rozhodnúť zákonným spôsobom, bránia rozhodnúť súdu o veci samej. Ako zbytočné prietahy v konaní však nemožno posúdiť taký postup okresného súdu v konaní, ktorý priebežne koná a rozhoduje o jednotlivých procesných úkonoch účastníkov realizovaných v priebehu napadnutého konania.

13. Procesný postup okresného súdu je v zásade plynulý, smeroval a smeruje k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa a neboli zistené žiadne obdobia nečinnosti, ktoré

by v kontexte celej veci predstavovali v súčasnosti zásah do jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

14. Ústavný súd teda zohľadnil najmä to, že v priebehu konania bol okresný súd viackrát konfrontovaný s procesnými úkonmi účastníkov konania, predovšetkým žalovaného, ktorý opakovane podával procesné návrhy, v dôsledku čoho o nich musel okresný súd zákonným spôsobom rozhodnúť, resp. vykonať úkony a predložiť spis spolu s odvolaním Krajskému súdu v Bratislave. Teda celkovú dĺžku konania ovplyvnila aj dĺžka odvolacieho konania, ktoré však nemožno pričítať na vrub okresnému súdu. Rozhodovanie o procesných návrhoch, o ktorých je podľa príslušných kódexov (napr. Občianskeho súdneho poriadku, resp. Civilného sporového poriadku) všeobecný súd povinný rozhodnúť ešte pred vlastným prerokovaním a rozhodnutím o merite veci, je okolnosťou, na ktorú ústavný súd prihliadol už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

15. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom konaní konal plynulo, pričom jeho postup v napadnutom konaní nemožno hodnotiť ako zjavne neprimeraný, prípadne zjavne nesprávny. Z týchto dôvodov ústavný súd nevzhladol existenciu takých skutočností, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Ústavný súd napokon dodáva, že toto rozhodnutie v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nezakladá prekážku rozhodnutej veci v zmysle § 24 pís. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľa v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným priet'ahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

17. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2017